

Szeretet

2014.
JÚNIUS
6. sz.

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTÁK LAPJA – ÚJ SOROZAT: XXV. ÉVF. – ALAPÍTÁSI ÉV: 1921

Áldott pünkösdi ünnepet kívánunk!

Leleszi Balázs Károly

Élő vizek forrása

Valahol lennie kell egy forrásnak,
melyben felüdülhetnek azok is,
akiket most a lefelé tartó zuhanás
köpölyöz és a nyirkos, fénytelen
zsákutcák vonzásában élnek:
kitaszított, kimerült sebesültek,
kiknek cserepes ajkait a szomj ékesíti,
s akiket már az irgalmatlan
világunkban élőholtak tartanak,
de még nem hantolták
közös temetőszéli árokba őket.
„Ó, jöjjetek mind énhozzám – mondja Jézus.
Mire vártok még szomjazó lelkek.
Én vagyok az élő vizek zubogó forrása,
én vagyok az örök élet!”

Vízesekek Horvátországból, készítette Füzfa Andrea.

Pünkösöd ünnepén

„Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atya!” (Róm 8,15)

Miközben a Szentlélek kitöltését ünnepeljük, sokan vannak, akik nem ismerik és nem is tudják értékelni a Szentlélek munkáját. Lényegében mit akar Isten kimunkálni az életünkben általa? Az idézett igéből három fontos igazságot a magunkévá tehetünk.

A Szentlélek: elveszi a szolgaság lelkét az életünkből

„Nem a szolgaság lelkét kaptátok” – írja Pál apostol. A szolgaság abból áll, hogy az ember nem azt cselekszi, amiről meg van győződve, hogy helyes, és amit szeretne cselekedni, hanem amit parancsolnak neki, és amit elvárnak tőle. A külsőségek ne tévesszenek meg minket. Az a személy, aki zakóban jár és nem csíkos ruhát visel, ugyanolyan rab lehet, ha nem mentették fel az ítélet alól, mint az, akinek a kiszolgáltatott, elítélt állapota sokkal szembevetőbb.

A szolgaság állapotában van az ember, amikor vétkezik és a test kívánságainak enged. Pál apostol írja: azt a törvényt találom magamban, hogy miközben a jót akarom, csak a rosszat tudom cselekedni. Majd kétségbeesésben felkiált: „Én nyomorult ember; ki szabadít meg ebből a halálra ítélt testből?” A kérdésre megadja a választ is: hála az Istennek, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus... A bűnnel szembeni harcban Jézus ad győzelmet. A Szentlélek ezt munkálja bennünk. Hívjuk tehát segítségül az ő nevét. Egyedül csak Jézus tud megszabadítani a bűn rabságából. Az Úr ad szabadságot, hogy neki szolgáljunk, őt magasztaljuk, és az ő dicsőségére élünk.

A Szentlélek elveszi a félelmet az életünkből

Amióta bejött a világunkba a bűn, az ember fél Istentől, amiképpen az első ember pár is félt. Az emberek félnek egymástól is. Aztán az emberben ott van a haláltól való félelem. Több olyan félelem lehet az életünkben, ami teljesen alaptalan, mert nem valószínű, hogy bekövetkezik az, amitől félünk.

Az igazi félelem abból fakad, hogy vétkeztünk és a bűn következményeit kell viselnünk. A bűntudatra – a félelemre – az a megoldás, ha engedünk a Léleknek, hogy életünkben hozza felszínre a bűnt, munkálja ki az igazi bűnbánatot, hogy valljuk meg, és hagyjuk el, megtapasztalva a bűnbocsánat örömeit. Ha bűneink meg vannak bocsátva, akkor szólíthatjuk Atyánknak Istent. És ezt immár nem félve, hanem teljes meggyőződéssel és bátran tehetjük. A Lélek táplálja azt az érzést bennünk, ami a gyermekek szívében van szülei iránt és így mondhatjuk: Abbá, Atyám – apukának, édesapánknak szólíthatjuk Istent.

A Szentlélek elveszi a bizonytalanságot az életünkből

Tudjuk, hogy az Isten gyermekei vagyunk, mert a fiúság lelkét kaptuk. Sajnos sokan vannak, úgymond vallásos emberek, akik nem tudnak bizonyosságot tenni arról, hogyan és mikor lettek az Isten gyermekei. Ahogy napjainkban sem könnyű gyermekeket örökbe fogadni, úgy a múltban sem volt az. Ha valaki ezt a folyamatot végigjárta és a végzés megszületett, akkor ez a határozat végérvényes volt és nem lehetett megfellebbezni. Az ördögnek az a szándéka, hogy megkérdőjelezze: valóban az Isten gyermekei vagyunk? Ne adjunk teret a hitetlenségnek, higgyük el azt, amit Isten ígéje mond: „Akik pedig befogadták (Jézust), azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek” (Jn 1,12).

Bátorítom a kedves olvasót, hogy engedjen a Szentlélek munkájának. Ő vezet és tanácsol, általa mondhatjuk teljes bizonyossággal: valóban az Isten gyermeke vagyok. A Szentlélek Isten olyan dolgok megtételére tesz képessé bennünket, amire a magunk erejéből nem tudnánk eljutni, például tudjuk szeretni azokat is, akik gyűlölnék minket... Kíváncsi vagyok, hogy a drága pünkösöd ünnepén (amit a világi ember kevésbé értékel), tapasztaljuk meg életünkben még inkább a Szentlélek jelenlétét, munkáját.

FEKETE CSABA *lp., lpp*

A gyerekek és a megelégedettség

Tanuljuk mi magunk is kitartóan a megelégedettséget – szülők és vasárnapi iskolai tanítók –, hangsúlyozza írásában a Vasárnapi Iskolai Szövetség elnöke, és ötleteket is ad a kicsinyek ilyenféle neveléséhez.

A megelégedettség az az állapot, amikor békével és köszönettel van tele a szív, amikor bátran ki tudjuk mondani, hogy nem kell több, elég mindaz, amivel rendelkezünk. Ha az interneten rákeresünk a „megelégedés” szóra, azt tapasztaljuk, hogy a legtöbb bejövő link keresztyén. Talán ez annak is tulajdonítható, hogy a mai kor emberére sokkal inkább jellemző az elégedetlenség, mint a megelégedettség. Az újságok tele vannak mindenféle rossz hírrel, gyakran panaszkodunk, és sajnos gyermekeink ebben a társadalmi légkörben nőnek fel. Épp ezért nekünk, akik ismerjük az Élő Istent – szülők és tanítók –, össze kell fogunk, hogy elsősorban a példánkon keresztül, megelégedésre neveljük gyermekeinket.

Megelégedett szív = Hálás szív

„Továbbá, Atyámfiai, amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak kedvesek, amik csak jó hírűek, ha van valami erény, és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok.” (Fil 4,8)

A szívből indul ki a hálaadás. Ne engedjük, hogy a negatív gondolkodás és a kritikus beszéd eluralkodjon az életünkön. Ha a körülményeinkre nézünk, hamar elcsüggedünk. De ne feledjük, hogy a felhők fölött mindig süt a nap, még akkor is, ha azt innen lentről nem látjuk. Ha Isten szemszögéből nézzük életünket, és tekintetünket oda-segezük az örökkévalóságra, akkor békeség és megelégedettség lesz jelen az életünkben. Tudnunk kell, hogy semmi sem történik az ő akaratán kívül, az ő erős karja tart minket. Az igazi megelégedettség független a körülményektől.

Jó hír, hogy a megelégedettséget tanulhatjuk és taníthatjuk.

Ennek forrása az Istennel való kapcsolat. Minden nap jöhetünk Isten ígéjéhez, amely bátorít, vigasztal, betölt erővel. Majd elindulhatunk, és megélhetjük a megelégedett életet közvetlen és a tágabb környezetünkben. Hogyan is nevelhetjük a gyermeket megelégedettségre?

A három év alatti gyerekek figyelik a felnőttek viselkedését. Nap mint nap tanulják, mi a különbé jó és rossz

között. Gyakran szükségük van bátorításra, biztatásra. Tudatosítanunk kell bennük, hogy feltétel nélkül szeretve vannak, és biztonságban érezhetik magukat a jelenlétünkben. Ebben a korban a szülőkről és a közeli felnőttekről kapott kép erősen befolyásolja az Istenről alkotott képet.

A gyerek ilyen korban különösen utánzás, másolás útján tanul. Néhány tanács a megelégedettség nevelésére:

- Tanítsuk meg nekik megköszönni a dolgokat, nem csak nekünk, hanem Istennek is.

- Amikor imádkozni tanítjuk, ne csak kérésekből álljon az ima, hanem hálaadásból is.

- Minden vasárnap szánjunk időt a bibliaórán arra, hogy a gyermekek megköszönjenek valamit, és hálát adjanak Istennek.

- Ne adjunk meg nekik mindent elsőre, hogy megtanulják a várakozást és a megelégedést. Így örülni fognak majd az ajándékoknak is.

A 3–6 éves gyerekek olyanok akarnak lenni, mint a szüleik, tanítóik. Otthon és az óvodában gyakran különböző felnőttes szerepeket játszanak, ezzel is lemintázva a felnőttek világát. Nagyon kíváncsiak, épp ezért sokat kérdeznek. Legyünk mindig nyitottak a beszélgetésre, és tereljük a gondolataikat a mennyek felé. Színes a képzeletviláguk, nagyon szeretik a meséket, történeteket, így fogékonyak a bibliai történetek iránt.

A megelégedettség tanításához néhány ötlet:

- Beszéljünk arról velük, hogy minden, amink van, Istentől van. Isten az, aki gondoskodik rólunk. „De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele.” (1Tim 6,8)

- Gyakran aggodalmaskodnak, félnek ebben a korban. Tereljük gondolataikat a nem látható, de mégis valóságos mennyei világ felé. Ami itt van a földön az csak múlandó, de az örökkévalóság az örök. „Mivelhogynem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatóak ideigvalók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” (2Kor 4,18)

- Tanítsuk meg őket szolgálni az emberek felé, lemondva önmaguk érdekeiről.

- Bátorítsuk, hogy szolgáljanak a gyülekezetben is.

A kisiskolások, a 7–11 évesek, egyre inkább szeretnének kevésbé függni szüleiktől. Tapasztalható náluk, hogy egyre türelmetlenebbek a szüleikkel való kapcsolatban. Épp ezért inkább hallgatnak egy tanító szavára, vagy a többi gyerek véleményére.

- Tanítsuk őket arra, hogy ne versengésből végezzenek dolgokat, hanem szeretetből, örömmel.

- Figyelmeztessük őket, hogy ne nézzék le a másikat, csak azért mert nem olyanok, mint ők. Isten különbözőeknek alkotott minket, ezért nem vagyunk egyformák. „Semmit sem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsekvésből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván ti magatoknál. Ne nézze senki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is.” (Fil 2,3-4)

A serdülőkor a változások időszaka.

Gyakran kis dolgok is bosszantják őket. A szülőket és a tanítókat vetélytársnak látják. Indulataik hevesek és lázadóak. Kevésbé vannak megelégedve önmagukkal és környezetükkel. Sokan magányosak és zárkózottak. Sok kérdés foglalkoztatja őket a jövővel kapcsolatban: Mi lesz velem?, Hogyan tovább?

- Tanítsuk meg nekik, hogy Isten az, aki minket alkotott. Olyannak szeret, amilyenek vagyunk. Isten abba a családba és környezetbe helyezett minket, amelyik a számunkra a legjobb. Isten ott szeretne bennünket használni. Semmi sincs véletlenül!

„Ezért mondom nektek: Ne aggódjatok életetek miatt, hogy mit fogtok enni és inni, se testetek miatt, hogy mibe fogtok öltözködni! Hiszen nagyobb dolog életet adni, mint az életről gondoskodni! Nagyobb dolog testet alkotni, mint ruhát készíteni! ... Ki tudná közületek aggodalmaskodásával akár csak egy órával is meghosszabbítani az életét?” (Mt 6,25-27, egyszerű fordítás).

PARDI MATILD,
Zilah

„...megadatott, hogy értsék az Isten országának titkait”

Isten dicsőségére és embertársai örömére: cigány lelkipásztor-avatás Korondon

Annak vettük tanújelét húsvét másodnapján Korondon, hogy Jézus él, és ma is hatalmasan munkálkodik a szívekben. A jelen és az örökkévalóság vonatkozásában is jelentőséggel bíró alkalmon történt **Gábor Rupi** misszionárius lelkipásztorrá avatása.

Áldásokban gazdag, meghitt ünnepélyünk volt a korondi roma gyülekezetben. A környékről érkezett vendégekkel, több mint 200 ajakról szállt fel a dicséret, hogy Isten Lelke kiáradt a cigány nép között is. 34 évvel ezelőtt az Úr szokatlan körülmények között – az elvonuló árvíz után egy elmosódott bibliai lap által – megszólított egy embert, Rupi testvért, aki engedett az ő hívásának (a gyülekezet száz százlékban szavazta meg a szolgálatra), hogy megnyerje a lelkeket Krisztusnak.

A magával ragadó, dinamikus éneklés, a szívből szóló imák és Ámen-ek, a gyülekezet Isten utáni sóvárgása és jelenlétének igenlése, mind-mind vallomásként hatott arról a szeretetről és lelki tűzről, ami a közösségben él.

Az avatóünnepélyt Budai Lajos székelyudvarhelyi lelkipásztor vezette. Testvérünk egy reményteljes cigány jövőképet villantott fel: Jézus Krisztus maradandó értéket adott a világnak, és annak elfogadása felemelkedést hoz a cigány nép életében is.

Az áhitaton id. Erdő Endre tv. (2Thessz 2:13), és Antal István tv. (Kol 3,1-4) buzdítottak; hálát adtunk a korondi elhívott lelkekért, és imádkoztunk a misszió továbbterjedéséért, Jézus Krisztus nevének hatalmas fel-emeléséért Korondon.

Máté Zoltán, a székelyföldi misz-sziókerület elnöke, köszöntőjében megilletődve szólt a nap jelentőségéről a székelyföldi gyülekezetek tekintetében, hisz cigány gyülekezetben cigány lelkipásztort avatnak. Isten különleges szeretetének visszatükrözése ez a roma népen – vallotta.

Dr. Kovács József lp., főtítká, a szövetség köszöntését tolmácsolta, majd az 1Thessz 2,1-13 alapján hirdetett ígét. Áldásos volt hallani, és tanulni a gyakorlati keresztyén alapelveket, amelyeket betöltve kedvesek lehetünk Isten szemében, és építhetjük az ő országát.

A frissen avatott lelkipásztor feleségével

**„Amit Isten tett az
életemben, azt adom
tovább. Aki engem
megszabadított a bűn
fogságából, mást is
meg tud szabadítani.
Isten dicsőségére és
embertársaim örömére
akarok szolgálni”**

Az igeszólo taglalta az avatás jelentőségét, a gyülekezet és lelkipásztor kapcsolatának jellemzőit, valamint a mindkét fél részéről szükséges kívánalmakat és helyes viszonyulási módokat. A jó kapcsolat több feltétel betöltésének függvénye: 1) A gyülekezet fogadja a lelkipásztort mint Isten küldöttét; 2) bár Isten delegálja, nem tökéletes ember, hívei közbenjáró imáira van szüksége; 3) befogadásra van szüksége, ami egyrészt azt jelenti, hogy úgy hallgatom, mint Isten emberét, másrészt a személye iránti tiszteletet és megbecsülést fémjelzi; 4) a gyülekezet fogadja be az hirdetett ígét.

A gyülekezet és a lelkipásztor közötti áldott kapcsolat meglétének a lelkipásztor részéről betöltött feltételei a következők: 1) helyes szolgálati moti-

váció: nem emberek, hanem Isten tet-szésének keresése; 2) felelősségteljes igeszólas; 3) a tekintély a szolgálat eszköze; 4) bensőséges szeretet meg-élése a gyülekezet fele; 5) példamutatás; 6) tanítványozás: lelki érettségre nevelés és a szentek felkészítése a szolgálatra.

Az igehirdetést Gábor tv. személyes bizonyásgtétele követte. Az Úrral járt életút elevenedett meg lelki szemünk előtt, a kezdeti megszólítástól a tanítványosság iskoláján át, majd a külföldi élettér és az isteni „hazahívás”, az itthoni szolgálati elhívás. „Amit Isten tett az életemben, azt adom tovább. Aki engem megszabadított a bűn fogságából, mást is meg tud szabadítani. A pislogó gyertya is tud világítani sötét helyen” – ezen vezérelvekké motíválják szolgálatát. További vallomása szerint: „Isten dicsőségére és embertársaim örömére akarok szolgálni”.

A hitelvi vallástétel után a szolgálatársak: Dr. Kovács József lp., Máté Zoltán gyülekezet vén, Tóth Attila lp., Erdő Endre gyülekezeti vén, Filep Szilárd lp. és Budai Lajos lp. kézzel a felavatottal imádkoztak, mennyei áldást kértek a felavatottal.

A frissen felavatott új pásztor felé köszöntések hangzottak el: Gábor József, a helyi gyülekezet részéről, Filep Szilárd lelkipásztor a Keresztyén Cigánymisszió Alapítvány nevében, továbbá Bódis László, Szabó Szilárd, Budai Lajos, Dézsi István lelkipásztorok. Id. Máté Zoltán a székelyföldi gyülekezetek, Gedő Árpád a szentegyházi gyülekezet nevében köszöntötte az avatott lelkipásztort. Budai Evódia a lelkipásztor feleséghez szólt, biztatta férje támogatására. Korond polgármestere, Katona Mihály elismerő szavakkal méltatott, hangsúlyozva: szükség van arató munkásokra, akik arra teszik fel életüket, hogy utat mutassanak Krisztus felé.

Áldásokban gazdag, felemelő ünnepélyünk volt – Soli Deo Gloria! Szívből kívánjuk: Isten drága Lelke továbbra is áradjon a cigányok között is, hogy sokan engedjenek Krisztus hívásának, éljenek vele közösségben, és elmondhassák róluk: „megadatott, hogy értsék az Isten országának titkait” (Lk 8,10).

MÁTÉ IMOLA

Eseményszemle a Hargita Táborból

Egy írássorozatot szeretnék elindítani, melyben arról kapnak tájékoztatást a kedves olvasók, hogy mi is történik a Hargita Táborban, hogyan éljük meg a hétköznapiakat, milyen megvalósítások és célok határolják be munkánkat.

Atavasz korán, sok esővel érkezett meg az idén. A tavaly plántált kis fenyőcsemeték kezdtek kirügyezni. Mindezekben is Isten felénk irányuló kedvességét láttuk.

Az új ebédlő építése folyamatosan kitöltötte a téli időszakot. Ugyanakkor a szerződéskötések is most jártak le, hála Istennek teljesen le van foglalva a nyár.

A téli vakációban színi járó vendégeink voltak. Mikor kevesen vagyunk, családiassá válik a hangulat, lehetőség van a beszélgetésre és a közösséggyakorlásra a vendégekkel is.

Márciusban szövetségünk elnöksége gyűlésezett a táborban, egyidőben az angliai támogatóink látogatásával. Ez az alkalom segített abban, hogy összegezzük, újragondoljuk, átértékeljük mindazt amivel foglalkozunk, s testvéreink támogatása azt jelentette, hogy folytatni tudjuk az építkezést, s halvány remény gyúlt arra, hogy nyáron használni tudjuk az új épületet.

Március végén egy informatika verseny került itt megszervezésre, s örültünk annak, hogy egyre többen megismerhetik a tábort.

Minden hónap első hétfőjén a székelyföldi lelkipásztoroknak és missziómunkásoknak van itt imaközösségük. Jó látni az egységet,

ahogy imádkoznak és bőjtölnek a gyülekezetekben való megtérésekért, ébredésért.

Április elején a német támogatóink is meglátogattak. Örvendtek a haladásnak, s velük mindig különösen békés és áldott beszélgetésünk van. Isten lelke mélyen áthatja életüket, s azt az alázatot, egyszerűséget, amit hordoznak, nem lehet nem megszeretni.

Április végén újra egy német önkéntes csoport érkezett. Vezetőjük így írt az ittlétükről: „Kilencen mentünk Németországból a Hargita Táborba szolgálni. Az volt a feladatunk, hogy megjavítsuk a kerítést a tábor körül, s kipótoljuk a hiányzó részeket. Ugyanakkor meszeltünk is benn az épületekben. A táboriak vendégszeretete elképesztő volt. Jó hangulatban dolgoztunk együtt, szolgáltunk testvéreinknek az Úrban.” Mindannyiunkat mélyen megérintett őszinte, érdekmentes munkájuk, mellyel a krisztusi magatartásról adtak példát. Megtapasztaltuk azt, hogy ott van áldás, ahol a szívből jönnek a jó cselekedetek.

Május elején több mint 30 román és hét amerikai lelkipásztor konferenciázott itt. Hálájuk és odafigyelésük végigkísért a hétvégén, jó volt hallgatni a dicsőítésüket és látni a jóra való törekvéseiket.

Hálásak vagyunk a hűséges, lelkiismeretes személyzetért. Még két nap van hátra a Női csendesnapokig, s itt mindenhol törmelék és por, az ajtók s ablakok még nem érekeztek meg az új épülethez, ahol étkezni kellene. Versenyt futunk az idővel, de hisszük az Úr erőt ad ahhoz, hogy vendégeinknek elkészítsük az új épületet.

Imánk közben az, hogy az Úr adjon áldást azokra, akik felüldülni jönnek ide. Szeretettel küldöm a testvéreknek a 138. zsoltárt.

2014. május 14.
JOÓ ERIKA

„Itt van a helyünk, Gyergyószentmiklóson”

Szilágynagyfaluban, az őszi hálaadó istentisztelet keretében, 2013. október 27-én ünnepélyesen kirendeltük a misszióra **Ladányi Lajos** testvérünket és feleségét **Margitot**, akik még az elmúlt év végén Gyergyószentmiklósról költöztek, meghatározatlan időre. Az azóta eltelt fél évről kérdeztem Lajos testvéremet, válaszait szívesen megosztjuk a Szeretet lap olvasóival.

Még mindig biztos vagy abban, hogy Istennek engedtl a Gyergyószentmiklósról való költözéssel?

Ladányi Lajos: A mi költözésünk Gyergyószentmiklósról nem kalandvágyból született, nem is rábeszélésből, menekülésből vagy kényszerből történt. Ez több mint egyszerű költözködés. A belső békességünk és az áldások (harcainkkal együtt), amik körül vesznek, mind azt üzenik számunkra, hogy itt van a helyünk. Nem érezzük magunkat idegennek, sem a közösségben, sem a városban.

Sorolj fel egy néhány konkrét megtapasztalást, amikor nem az emberi erőlködés, hanem Isten nyitott ajtót (pl. munkahely, lakás, missziói munka):

– Böngésztem az álláshirdetéseket. Egy helyen visszatartottak. A következőnél téli időszakban több hétig munkaszünet van, de így is belevágtam volna, ha Isten nem szól bele. Egy új vállalkozás indult, ahova sürgősen kerestek jogosítvánnyal rendelkező munkaerőt. Innen már haza sem jöhettem könnyen, mert el kellett foglalnom az állást. Két hónappal érkezésünk előtt a lakást kiürítették az előző bérlőtől.

A misszióban épp ott van szükség segítségre, ahol némi tapasztalatot már szereztem, tudniillik a roma misszióban. Úgy érzékelem, el is fogadnak a roma testvérek.

Kérlek, vázold röviden, milyen szolgálatokat kaptál az új missziós mezőn?

– Két roma közösségbe helyezett Isten vigyázóvá: gyergyószentmiklósi roma gyülekezet és a gyergyóalfalui roma gyülekezet. Éreztem, hogy szükség van a dicsőítésre is a gyülekezetekben, láttam, hogy vagyunk néhányan, akik együtt dolgozhatunk és szolgálhatunk énekeinkkel.

A roma családok látogatása hetente egy délutánt foglal el. Ezen kívül időközönként a többi missziós gyülekezetben szolgálom imára buzdítással, bibliaóra-, és ifjúsági program vezetésével, biztonságtevással.

Miben tud segíteni a feleség?

– Megindult a városunkban egy Mosoly klub gyerekeknek, ahol minden héten taníthatja őket, ezzel közelebb kerülve a gyermekek szüleikhez is. Együtt szolgálunk úgy a dicsőítésben, mint minden misszióterületen. Sokat bátorít és imádkozik érttem.

Kik a munkatársaid, és milyen a munkakapcsolatod?

– Munkatársaim név szerint: Novák Zsolt lelkipászor, Bálint Péter és Mezei Attila a családlátogatásban, Novák Richárd és Balla Sándor a zene és dicsőítés területén. Értékeljük egymás meglátását és véleményét.

Miért imádkoztok, és miben segíthetünk?

– Imatémáink: 1) Áttörés, ébredés a Gyergyói medencében. 2) Minden negyedben házi imaközösség, ahonnan kizendül az evangélium a környező településekre.

Ladányi Lajos és Margit kirendelésekor imádkozott: Kabai János diakónus, Bodor Sándor ny. lp. és Nagy István helyi lelkipászor.

3) A romáknak bibliaiskola 4) Kórházmisszió, 5) Mosoly klub szervezése.

Ha valami hasznosat, bátorítót üzennél az olvasóközönségnek:

– Két énekidézettel kezdeném az üzenetemet:

*„Ó, hogyha hinni mernél, ragyogna rád csoda,
E létben nem keresnél jobb (szebb) életet soha!”*

A másik pedig:

*„Ki kételkedőn boncolja Őt, annak választ nem ad,
De a hívő előtt az Úr megfejtí Önmagát.”*

Isten sok csodát készít azok számára, akik szeretnek vele beszélgetni imában. Ő mindenkit szeretne használni különböző területen, az ő országa határainak szélesítésében. Megtapasztalható, hogy: „Aki mást felüdít, maga is üdül.” (Péld 11:25)

Öröm beszélni az embereknek az evangéliumról, még akkor is, ha nem fogadják el (ilyenben Jézusnak is volt része). De!... „Te annak okáért, én fiam, erősödjél meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben, és a miket tőlem hallottál sok bizonyosság által, azokat bízzad hív emberekre, a kik másoknak a tanítására is alkalmasak lesznek. Te azért a munkának terhet hordozzad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze.” (2 Tim 2:2-3)

NAGY ISTVÁN lp., Szilágynagyfalu

„Nékem az élet Krisztus!”

A Filippi levél tanulmányozása a Temes megyei Kiszurdokon.

Kiszurdoki központjában bibliatanulmányozó konferenciát szervezett a Precept Ministries misszió április 30. és május 3. között. Az alkalomra lelkipásztorok és szolgálattevők érkeztek Albániából, Szlovákiából, Ukrajnából, Moldovából és országunk különböző területeiről. Ezekben a napokban közel százan gyűltünk össze Isten igéjét tanulmányozni.

A tavalyi évben ebben a bibliatanulmányozó konferencia központban összesen 2.795 személy volt felkészítve. Magyar ajkúak az idén hatan vettünk részt: Bálint Pál ny. lp. és Ibolya, Fodor Barnabás és Anikó (Nagyváradról), Tóth Róbert lp. és Sebestyén László (missziói felelős Déváról).

Wayne A. Barber lp. előadásának hanganyaga elérhető a vajdahunyadi baptista körzet honlapján: <http://baptista.ro/vajdahunyd/igeh>.

A konferencia témája:

„Nékem az élet Krisztus!” – a Filippi levél alapján. Az induktív bibliatanulmányozást Costel Oglice és felesége Mia tartotta (a misszió igazgatói). Majd előadásokat hallgathattunk meg naponta háromszor is, Wayne A. Barber lp. részéről, aki az Úr áldott szolgálója (Woodland Park Baptist Ch. Chattanooga (Tennessee, SUA)).

A bibliatanulmányozások mellett együtt dicsérhettük Istent énekek által is, majd pedig különböző imatémák megemlézése után közösen is imádkoztunk. Külön felemelő érzés volt hallani, hogy közösen, mindenki a saját anyanyelvén mondhatta el a „Mi Atyánk” imádságot. Továbbá jó volt újabb testvéreket megismerni és tapasztalni azt, hogy az Úrban testvérek vagyunk és egy célért küzdünk!

E néhány nap nagyon felüdítő volt számomra és minden jelenlevő számára, de tudom azt, hogy „le kell jönni a hegyről”, mint ahogyan a megdicsőülés hegyéről is le kellett szállni, és kellett tovább szolgálni az emberek között, és szembe kellett nézni a nehézségekkel. De mi valljuk azt, hogy mindenre van erőnk a Krisztusban!

Wayne A. Barber lp. beszélt a kegyelemről, ami megtartó erő a próbák időszakában, és a hívó élet megélésében és fejlődésében is. Ebben a kegyelemben találtatott Pál is, aki a börtönből írta levelét, örömmre buzdítva testvéreit. Ez az örömteli, bővülködő élet csak akkor lehetséges, ha Krisztus bennünk lakozik! Továbbá kérve voltunk, hogy engedjük Krisztust élni bennünk és rajtunk keresztül, mert csak akkor tudjuk elmondani: „Nékem az élet Krisztus!”

Aztán tanulhattunk a gyülekezet növekedésének elveiről és a gyülekezet szolgálattevőinek életéről, amelyben az apostol is követendő példát adott. Testvérünk külön kihangsúlyozta, hogy alázkodjunk meg Krisztus előtt, hogy ő tudjon nagygyá lenni az életünkben, mi pedig minél „kisebbek”. Pál a legkisebbnek látta magát élete végén, mert ezt teszi a kegyelem. Ha Krisztus bennünk lakozik mondta, akkor neki kell megnyilvánulnia az életünkben mint Úr, és nem a mi elképzelésünk, akaratunk.

Wayne testvér a „Milyen nagy kegyelem!” című könyvéből vett idézettel szeretném e beszámolót befejezni, amit Ian Thomastól említett: „En nem tudom megtenni, de Isten soha nem mondta, hogy te tudod. Ő meg tudja tenni, és ő mindig is azt mondta, hogy megteszi. A keresztyén élet nem arról szól, amit mi tudunk megtenni érte, hanem amit Krisztus tud megtenni bennünk és rajtunk keresztül.”

A keresztyén élet Krisztus nélkül csak emberi erőlködés lesz, amely nem változtatja meg a tisztátalan szíveket, de Krisztussal együtt lehetséges a győzelmes, kitartó élet, amit adjon meg az Úr mindannyiunk számára!

TÓTH RÓBERT lp.
Vajdahunyad

„A keresztyén élet nem arról szól, amit mi tudunk megtenni érte, hanem amit Krisztus tud megtenni bennünk és rajtunk keresztül.”

Hogyan vigasztal Isten?
Miként beszéljünk gyerme-
künkkel a tragédiákról?
Hogyan segíthetünk – a
traumatizáló élmények
ellenére – a pozitív jövőkép
kialakításában?
Ilyen és ezekhez hasonló
kérdésekre adtak választ a
Vasárnapi Iskolai Szövetség
(VISZ) tavaszi, körzetenként
megtartott konferenciái
A gyerekek árnyékországban
címmel; a szervezés közösen
történt a Gyermkevangéli-
zációs Közösséggel.

(Illusztráció: a konferenciák logója)

A gyerekek akkor tudják feldolgozni az őket ért traumát, ha a mellette levő felnőtt (szülő, pedagógus) megtanulta már (?) kezelni a veszteséget

Nagyváradon, április 26-án, a Betlehem gyülekezetben tartottunk találkozót
A *gyerekek Árnyékországban* témában, a VISZ és a GYEK közös szervezésében.

Hála az Úrnak a szülőkért, pedagógusokért, vasárnapi iskolai tanítókért, akik a felnövekvő generáció mellett szeretnének állni a nehéz helyzetekben is. Az alkalmat Szűcs Attila GYEK-munkatárs nyitotta meg, a bibliai Hágár és Ismáel történetéről szolt, Isten meghallgatja a súlyos körülmények között elhangzó gyerekek imáit – mondotta –, Isten az, aki ad mennyei látást és megoldást a hozzá kiáltó szülőknek, felnőtteknek. Végül arra kérte a jelen levőket, hogy adjuk meg amire valóban szükségük van a gyerekeknek: az „Élő Vízet”.

A Lélek felhangolt bennünket az igék által az előadásra, amit dr. Balla Annamária pszichológus tartott.

Szeretnénk megvédeni a gyermekeket a fájdalomtól, a betegségtől, a gyásztól. De sajnos ezt nem mindig tudjuk megtenni. A veszteségnek különböző formái ott vannak mindennapi életünkben: egy szeretett személy eltávazása, az egészség elvesztése, a felnőttekben való csalódás esetében,

vagy amikor úgy tűnik, hogy Isten elhagyott minket.

A veszteség feldolgozása egy bizonyos folyamat, amelynek öt szakaszát vizsgáltuk meg:

- 1) Tagadás (menekülés, elszigetelődés, a kommunikáció hiánya).
 - 2) Harag (zaklatottság, féktelen düh, túlzott érzékenység).
 - 3) Alku (Ha... megtettem/nem tettem volna, akkor...; felléphet az önvád).
 - 4) Depresszió (reményvesztettség, céltalanság, kiábrándultság, keserűség).
 - 5) Elfogadás (megbékélés, elengedés).
- A gyerekek akkor tudják feldolgozni az őket ért traumát, ha a mellette levő felnőtt (szülő, pedagógus) megtanulta már (?) kezelni a veszteséget.

Tanácsokat is kaptunk az ige fényében, pl.:

– mondjuk el a teljes igazat, ne kös-
sünk kompromisszumot „kis hazug-
ságokkal” szeretteink elvesztésénél;

– az ember haragja nem szolgálja
Isten igazságát (Jak 1:20);

– a jelenen tudunk változtatni, s

cselekedjünk, míg élünk, van remény
a változásra (Préd 9:12);

– a nehézségekben is vannak
fokozatok, Isten folyamatosan adja az
erőt az elhordozásra, s mindig
mellettünk van, segít vinni a terhet,
fájdalmat (1Kor 10:13, Fil 4:13);

– a fájdalom része az emberi
életnek, éljük meg a fájdalmat, Jézus
is sírt Lázár sírjánál;

– nem a szenvedés az utolsó szó,
van remény. Isten uralkodik, nem
vesztette el a kontrollt!

„Mert a fának van reménysége; ha
levágják, ismét kihajt, és az ő hajtásai
el nem fogynak. Még ha megaggodik
is a földben a gyökere, és ha elhal is a
porban törzsöke: A víznek illatától
kifakad, ágakat hajt, mint a csemete.”
(Jób 14:7-9)

Az alkalom végén bátorítást nyertünk,
Isten igazságaira emlékezve, új éne-
kek tanulása által, melyet Egyed Ernő
orgonista vezetett. Hálásak vagyunk
Istennek a szeretetteljes jelenlétéért.

GERGELY ANNAMÁRIA
CZOBOR IBOLYA

Hogyan beszéljünk a gyerekekkel a tragédiákról?

Nagy érdeklődéssel gyűltünk össze a székyudvarhelyi gyülekezetben április 6-án, szombaton. Legalább hat környező településről érkeztek gyerektanítók, szülők, nagyszülők – szép számmal.

Máté Imola üdvözlő szavai, imádság, éneklés, ismerkedő játék formálta a közösséget.

A traumák feldolgozása gyerekkorban témáról Kui Eszter-Enikő csíkszeredai pszichológus tartott értékes előadást. Fő kérdésként vetődött fel: Hogyan segítsünk gyermekeinknek, amikor félelemmel és bánattal küszködnek? Az alábbiakban egy összefoglalást teszünk közzé az ott elhangzottakból.

Traumatizáló élmények azok, amelyek a hétköznapi tapasztalatainkat felülmúlva, sokkolnak minket: komoly betegség diagnosztizálása, közeli hozzátartozó hirtelen vagy erőszakos halála, súlyos balesetnek szemtanúja lenni, folyamatos fizikai vagy szexuális bántalmazás elviselése, munkahely elvesztése, természeti katasztrófák.

A trauma hatása életünkre: megváltozhat fizikai, szellemi állapotunk, egészségünk, szociális viselkedésünk. A biblia részleteiben beszél a gyászról, félelemről. A gyással nagy bánat, kétségbeesett helyzetek esetén is találkozunk, nem csak amikor meghalt valaki (lásd Eszter, Ezékiel, Dávid stb)

Külső jelei: gyászruha, hamu, haj levágása, sírás, gyászének, gyásznápok, böjt, ékszerek, illatszerek mellőzése. Visszatérő biztatás: „Ne félj!” (Hágárnak azt mondja az angyal: ne félj, mert az Isten meghallotta a gyermekeknek szavát, ott, ahol van.)

Ugyanezt mondta Isten: Mózesnek, Józsuének, Gedeonnak, a népnek... Boáz Ruthnak, Jonathán Dávidnak, Dávid Salamonnak, Gábiel Józsefnek, Máriának, Pálnak...

Hogyan vigasztal Isten gyászkönyvünkben? Velünk, mellettünk van. Engedi, hogy érzelmeinknek utat adjunk, bánkodjunk, sírjunk. Emlékeztet rá, hogy gyászkönyvünk napjainak vége szakad (Ézs 60,20). Vigasztalást nyújt, bátorít, erőt ad: „Ékességet hamu helyett, örömmel kenetet a gyász helyett, dicsőség palástját a csüggedt lélek helyett” (Ézsaiás 61,3). Felvállalja a szülő, társ szerepét: árvák, özvegyek Atyja. Megígéri, hogy Ő fogja letörölni könnyeinket (Jel 21,4)

Hogyan beszéljünk a gyerekekkel a tragédiákról? A legfőbb üzenet: „Ne félj, mert én veled vagyok!” Miben segíthetjük a gyereket? Fontos a biztonságos környezet, amelyben segítünk neki szoros kapcsolatot teremteni és ápolni egy felnőttel.

Tanítsuk meg neki, hogyan tudja megnyugtatni magát, levezetni a stresszt: játék, rajz, beszélgetés, ima, zene, sport, ölelés, könyv, stb. Sok esetben ő sem tudja megmondani, mi pontosan a baja. A felnőtt abban segítheti, ha megfogalmazza az érzéseket. „Ugye most szomorú vagy, fáj? Megértelek. Segítek.” Sandra Fox

szerint támogathatjuk őket a megértésben, a gyász-munkában, a megemlékezésben, a továbblépésben.

A kifejezőmódok megtalálása is fontos a levezetésben, megvigasztalásban: életfonal-rajz (bejelöli egy görbe vonalon a megszületéstől kezdődően az életkorokat), levélírás, fotómontázs készítése a hiányolt személyről.

Az esemény/veszély elmúltával is jelentkezhetnek a pszichológiai reakciók, akár 3-6 hónappal utána is. Fontos kérdés: Hogyan beszéljünk a gyerekekkel a tragikus eseményekről? Lényeges, hogy hozzájuk közel álló személy mondja el – így segíti a megértést, növeli a biztonságérzetét, de nem kell koncentrálni a tragikus képre, különösen ártalmas lehet a kicsikre az ismétlés, mivel újra átéljük az eseményeket.

Hozzá kell járulnunk a pozitív jövőkép kialakításához, mert a tragédiák megingatják a gyerekek tinédzserek természetes optimizmusát. Meg kell erősítenünk őket abban, hogy a rossz dolgok is elmúlnak, nem lesz így örökké. Jó folytatni a szokásos dolgokat: családi ebéd, játszás, gyülekezetbe járás, társaságba menni, barátkozni.

Nagyon hatásos, ha mintát adunk a gyerekeknek. Meséljünk saját tapasztalatainkról, próbákról, eseményekről, megélt gyászról. Milyen volt, mi segített, hogyan lábaltunk ki belőle. Meggyőző bizonyosságtétel saját viszonyulásunk is: mit hangoztatunk, megnyit stresszelünk, milyen érzéseket vesznek át tőlünk.

Beszéljünk a gyerekekkel az új állapotokról, de legyünk reményteljesek, és ne hagyjuk, hogy pánikhangulat uralkodjon el.

Az előadás után élénk beszélgetés alakult ki, sok kérdés vetődött fel, hasznos tanácsokat hallhattunk.

Az alkalmat Budai Evódia buzdította zárta, aki kiemelte az örök élet reménységét, és a gyermekeinkkel való együttműködés fontosságát.

Kívánom, hogy az Úr tegye áldottá az elhangzottakat!

LÁZÁR IRÉNKE

100 éve tört ki az első világháború

A Kárpát-Medence szinte mindenik magyar településén világháborús kőtáblák, obeliszkek, emlékművek hirdetik, hogy volt egy fájdammal, vérrel és gyásszal terhelt korszaka ennek az ítéletre megérett világnak. Nevek sorjáznak rajtuk fekete némaságban, s mi talán közömbösen haladunk el mellettük mindannyiszor, mert minket „nem érint”; mert megvan a mi életünk mindennapi hajszája ebben a ránszabadult, „békeséges” időben. Pedig minden név mögött az emlékműveken egy-egy Isten előtt számontartott élet rejtezik; minden név mögött ott van egy-egy gyászoló család: egy özvegy, egy (vagy több) árva, egy elaggott, támasz nélkül maradt szülő... Ami mára történelemkönyvek egyik-másik fejezete lett csupán, az nagyszüleink, dédszüleink számára megélt valóság volt, az életüket átforgató, súlyos élmény.

Világháború. Még a szó is rettenetes. Baptista gyülekezeteink és egész közösségünk történetének felidézése érdemes korszaka ez mégis 1914-’18 között, mely időszakban bőségesen kiáradt Istenünk kegyelme a megpróbáltatásokban. „Az ágyúk bömbölnek – írta Balogh Lajos a *Békehírnökben* –, a puskák szörnyen ropognak, a falvak égnek, és a kórházak sebesültekkel telnek meg. Hát hiszen ez minden háború idején így van. Csapás ez és ostor az emberiségen, büntetésül, de sokszor javításunkul.” Ezekben a keserves, testi-lelki kínokkal átitatott esztendőkhöz a baptista közösség a példás összefogás erejéről tett bizonyosságot, s a katonai szolgálatra be nem sorolt igehirdetők saját egészségüket, sőt életüket sem kímélő odaszánásról a szent munkára.

A készülődő világégés

1914. június 28-án szerb merénylet áldozata lett az Osztrák-Magyar Monarchia Szarajevóba látogató trónörököse, Ferenc Ferdinánd. Nem a kiskori gyilkos, Gavrilo Princip browningjának eldördülése robbantotta ki a bajt – az csupán gyújtózzsinór volt a felszín alatt hosszú esztendőök óta készülődő világégéshez.

Nagy-Britannia, a gyarmatbirodalom aggódva figyelte a nemzeti öntudatában és gazdasági fejlődésében egyre magasabbra jutó Németországot. Az Osztrák-Magyar Monarchia kisebbségben lévő népei között nőttön nőtt a függetlenedési vágy, az elégedetlenség. Szövetségek egész láncolata alakult ki Európa országai között, így 1914-re két fegyveres tábor nézett egymással farkasszembe.

„Mindent megfontoltam” – mondta Ferenc József, és Ausztria hadat üzent az újonnan alakult Szerbiának, hogy a trónörökös haláláért elégtételt vegyen. Arra

azonban senki sem gondolt, hogy milyen sokáig fog tartani, és hogy mintegy húszmillió ember életét fogja követelni ez a háború.

„Mire lehullanak a levelek”

A katonák azzal a reménységgel indultak harcba, hogy hazatérnek, mire a fákról lehullanak a levelek. A szerbek északi szláv testvéreikhez, az oroszokhoz fordultak segítségért. Hogy az esetleges támadást megelőzze, a Monarchia szövetségese, Németország hadat üzent Oroszországnak és Franciaországnak, azt gondolva, hogy az orosz szövetségben lévő Franciaországot kikapcsolhatják, mielőtt Oroszország a mozgósítást befejezhetné, és így elkerülhetik a kétfrontos háborút. Azonban Nagy-Britannia hadat üzent Németországnak, mikor annak csapatai már a semleges Belgium területén haladtak Franciaország felé. Nem sok idő múlva már égett a fél világ. A harcképes férfiakat mozgósították, csak a betegek, az idősek, a nők és a gyermekek maradtak otthon.

Gyászolnak a gyülekezetek is

A mindent pusztító háború – írta Meyer Henrik, a *Szabad Baptista Szövetség* vezető lelkipásztora az 1915. november 1-én keletkezett körlevelében – elragadta már sok lelki munkásunkat, úgy öregeknek mint ifjaknak, kik katonai szolgálatot már teljesítettek (vagy nem), be kellett vonulniuk, és még be fognak vonulni. Gyülekezeteinkben testvéreink sorai igen megritkultak, különösen munkás testvéreink száma olvadt össze nagyon, bizottságunk tagjai közül sokaknak be kellett vonulniuk, valamint munkás testvéreinknek is még kell bevonulniuk. Az aradi gyülekezetből például harminckét férfit soroltak be, közöttük értékes igeszólokat. Az ének-zenekar nem működhetett tovább. Ifj. Bordás István

női kart szervezett, hogy ne szűnjön meg Isten többszólamú dicsérete a gyülekezetben.

1914-ben Meyer Henrik betegen fekszik Németországban, csupán körlevelekkel bátorítja a testvériséget. Az idős Kornya Mihály az előző esztendőben felosztotta a misszióterületeket munkatársai között.

A szilágysági munkaterület akkor két körzetre oszlott: Szabó László a szilágynagyfalui, Kerekes Bálint pedig a szilagyballai körzet vezetését vette át. Szabó Lászlónak azonban hadba kellett vonulnia, s orosz fogság után csupán 1921-ben tért haza.

1914-ben Gajgó Lajos, a *Bihar-Szilágysági Szabad Szövetség* pénztárosa, a bihariórszégi körzet segítő munkása szintén betegen fekszik a debreceni hadikórházban. A perecsenyi Kulcsár István Nagyszebenben katonáskodik. A harctéren van a nagyváradi Darabont Gyula is. Alighogy megkezdte szolgálatát a szemináriumot végzett Bán Gábor a kiterjedt Brassó-környéki misszióban Lőrík István mellett, őt is behívják, akárcsak a kalotaszegi körzet prédikátorát, Papp Miklóst, vagy a német körzet prédikátorát, Gromen Mihályt. Később hadba kellett vonulnia Lőrík Istvánnak is; a munkát a rosszul sikerült térdműtete miatt katonai szolgálatra alkalmatlannak nyilvánított Ilonka Mihály folytatta.

A háború következtében rövid idő alatt olyan jelentős személyiségeket veszített el a baptista közösség, mint ifj. Kornya Mihály, Kocsis Imre, a *Bihar-Szilágysági Szövetség* alelnöke, a margittai menház gondnoka, Szilágysági Ödön, bagosi úttörő, énekkarvezető, Brumár Mihály, a baptista zenetörténet egyik kiválósága, román úttörő munkás, Szeghalmi Ferenc és Borbély Ferenc, biharpüspöki karmesterek. Talán nem is volt gyülekezet, amelyben ne gyászoltak volna legalább egy,

Illusztráció: részlet a Baptisták az első világháborúban c. kiadvány fedőlapjáról.

harcban elesett testvért. A Szabad Szövetségből mintegy ezerháromszáz férfitestvér veszítette életét a harcokban, sokukról máig sem tudjuk, hol vannak eltemetve.

A háború esztendeiben, amikor a szolgálattevők többsége otthonától távol katonáskodott, Kerekes Bálintnak 102 gyülekezetet kellett látogatnia, a Bihar-Szilágyi Szövetség egész területén. Alighogy felépült gyengélkedéseiből, Meyer Henrik sorra kezdte látogatni a gyülekezeteket, bátorította az otthonmaradottakat. Habár már hetvenöt esztendő volt, még „télmunkát” is vállalt, ugyanakkor szorgalmazta Biblia-tanfolyamok évenkénti megtartását, hogy új szolgálattevők nevelkedjenek, és pótolják a hatalmas hiányt.

Annak ellenére, hogy a háború idején igen nehéz volt papírhoz jutni, és a postai szolgálat is akadozott, lapjainkat kéthetente kiadták. Az *Igazság Tanújának* ebben az időszakban 1500-1800 előfizetője volt, a *Békehírmőknek* még ennél is több. Külön nyomtatványok készültek a hívő katonák számára, amik bátorították őket a kitarásra, és amikkel missziózhattak is. Spurgeon áhítatos könyvei, a *Haratgyöngyök* és *Aranysugarak* fölé hajoltak a felüdülésre vágyók – a Biblia mellett ezekből merítettek erőt száz évvel ezelőtt élt, megpróbált testvéreink, nagyszüleink, dédszüleink. Áldás, hogy újabb kiadásban mi is olvashatjuk ezeket a lelki írásokat.

A nagy és sokféle veszteség ellenére nem szűnt meg tehát a lelki munka, újabb misszióállomások és gyülekezetek alakultak. Kornya Mihály az 1915. március 9-11-i konferencián beszámol arról, hogy az elmúlt esztendőben egymaga 420 személyt merített alá. 1915-ben 50, 1916-ban 43, 1917-ben

48 és 1918-ban 47 alkalommal volt bemerítés a *Szabad Szövetségben*.

Érdemes arról is tudni, hogy az első világháború idején a *Szabad Baptista Szövetség* gyülekezetei kilenc pénztárt tartottak fenn:

1) központi pénztár (... gyülekezeteink adakozásai egy közös pénztárba fognak folyni. Minden missziómunkás ebből lesz fizetve. Ha nincs is erről bibliai utasításunk, de közelebb jutunk az apostoli példához: „senki sem mondta vagyonáról, hogy az övé”. Egy gyülekezet se gondoljon csak magára, hanem „Egy mindenkiért, és mindenki egyért!”). A központi pénztárba gyűjtött pénz a mostani „szövetségi járuléknak” felel meg;

2) kápolnaépítő pénztár;

3) országos segélyező pénztár;

4) a rokkant prédikátorokat, a misszionáriusok özvegyeit és árváit segélyező pénztár;

5) pogánymisszió pénztár;

6) országos misszióiskola pénztár;

7) hadiözvegyeket és árvákat segélyező pénztár;

8) katonai missziópénztár; (Az 1918-as év folyamán 6.834 hasznos olvasmányt tartalmazó csomagot küldtünk szét katonáinknak. Azoknak, akik nélkülözik a prédikációkat, nagy szolgálatot tettünk, alkalmat adva, hogy társaik között missziózzanak.)

9) Az *Igazság Tanúját* segélyező pénztár.

Csodálkozásra készítő,

ugyanakkor megszégyenítő elődeink munkája és áldozatkészsége, amellyel bizonyosságát adták az Úr és népe iránti ragaszkodásuknak az első világháború idején. Nem voltak akkor annyian, mint most mi vagyunk – a *Szabad Szövetség* 10.657 tagjából csupán alig több mint 3000 volt magyar 1918-ban

(a többi német, román és szlovák volt). Nem voltak akkor autók, összkomfortos imaházak, sem telefon, sem annyi minden, amiben mi most bővölködünk – de az Úr ügyének előre kellett menni! Akkor is, ha sok-sok testvér helye üresen maradt az imaházban. Akkor is, ha a távoli gyermek, férj, édesapa miatt szorongtak a szívek, és akkor is, ha a gyász égető könnyhullásaira is sor került. Ötször hulltak le a levelek a fákról, mire a fegyverek elhallgattak. Sok testvérünk számára még ma is drága, sokatmondó egy-egy név egy-egy kőtablán, emlékművön, komor obeliszken.

Ma is harcban állunk

Rettenetes volt az is, ami ezután következett: Trianonban darabokra szaggatták Magyarországot, s vele együtt darabokra szaggatták a baptista közösséget. Újra kellett szerveződni, másként kellett tovább vinni a szent munkát – de ez már egy másik fejezet.

Ma is harcban állunk: a Sátánnal, a világgal, a testtel, az énünkkel, ezért ma is időszerűek Balogh Lajos 1914-ben írt körlevelének bátorító szavai: „Az Úr adjon teljes győzelmet (...)! ”

A harcban (...) megsebesülteknek pedig adjon hű Urunk teljes gyógyulást mielőbb! Akiknek pedig életüket kell a harctéren feláldozniuk, végtelen és csudálatos kegyelmével készítse el ő azokat, hogy a nehéz harcokból a nyugalom honába léphessenek át! Neki mindenek lehetségesek! Az ő neve legyen áldott mindenekért és mindenkor! Az ő igazsága legyen felmagasztalva azoknak teljes győzelmökben, kik az igazságért harcolnak (Zsolt 71:1-2; 19-22)! ”

KISS LEHEL

Majális a Mihály-dombon

Isten kegyelméből május 2-án egy nagyon áldásos napot tölthetett el a nádasdi és a széri ifjúság a goroszlói fiatalokkal. Kb. 40 fiatal gyűlt össze reggel a goroszlói baptista imaház előtt, hogy együtt menjen fel a Mihály-dombra, amit a goroszlói fiatalok választottak helyszínül.

A délelőtti órákban volt dicsőítés, imabuzdítás, ismerkedős játék, tanítás. Nádasról én készültem imabuzdítással a Jer 29:11-13-ból. Arról beszéltem, hogy mennyire fontos Istenben bízni még a nehézségekben is, és mindenben kívánni Isten megfelelő időztetését, még akkor is, ha nehéz. Isten jobban tudja, hogy mikor mi a legjobb nekünk, merjük rábízni az életünket, mert ő meg akarja áldani azt.

Goroszlóról Ilyés Obed buzdított imára a 150. Zsoltár alapján. Kiemelte, hogy mennyire fontos Istent dicsőíteni, nem csak énekekkel, hanem egész életünknek az ő dicsőítéséről kell szólnia, és ne csak vasárnap legyünk hívők, ne csak akkor amikor gyülekezetünk tagjai látják, hanem a hétköznapiakban is.

Ifj. Domokos Ernő, a goroszlói gyülekezetből az 1Tim 4:12-ből tanított. Ez a tanítás inkább amolyan interaktív beszélgetés volt. Beszélgettünk

jó példákról, helyes értékrendről, és arról, mennyire fontos az, hogy legyenek jó példák előttünk mind a gyülekezetben, mind a családban. Fel kell tudnunk állítani egy helyes sorrendet az életünkben, ahol az első helyet Jézusnak tulajdonítjuk.

A goroszlói gyülekezetből néhány személy nagyon finom ebédet készített nekünk, így nem csak lelki, hanem testi táplálékot is bőven kaptunk. Ebéd után szabadidős tevékenységekben vettünk részt, nagyon sokat játszottunk és jókat beszélgettünk. Délután énekeket tanultunk, amit félbeszakított az eső, ezért a napot az imaháznál folytattuk tovább – az énektanulást és a játszást, mivel a jó hangulatot és a jókedvet nem mosta el az eső. Vacsora után, este együtt szolgáltunk a fiatalokkal a helyi gyülekezetben, ahol szintén áldásos alkalmunk volt.

Mindannyiunk nevében elmondhatom, hogy Isten bőséggel osztogatta áldásait azon a napon és mindmáig osztogatja, csak ki kell nyújtanunk felé a kezünket. Kívánom, hogy azok a magvak, amelyek akkor hullottak el, jó földbe keljenek ki és sok gyümölcsöt teremjenek.

SIPOS TÁBITA
Hadadnádasd

Kapcsolatban

Elektornikus napló-bejegyzés

James Blunt szövegét idézve: „this world is getting colder, strangers passing by, no one offers you a shoulder, no one looks you in the eye...”, („ez a világ egyre hidegebb, idegenek haladnak el, senki sem nyújt segítő kezét, senki nem néz a szemedbe” – szerk. megj.)

A világ nagyon cudar lehet, ha az ember nincs „kapcsolatban”. No, de mielőtt félreértés történne, nem csak az ilyen románcokra értem, hanem úgy általában az emberi kapcsolatokra. Egyre inkább ennek a szükségességét látom, s ebben van igazából a szeretet kifejeződésének lényege. S minél szükségesebb, a Gonosz, annál inkább igyekszik felhigítani, felszínessé tenni, végül pedig teljesen megfosztani tőle.

Gondolj bele. Kezdd egy kis gyakorlattal. Írj egy listát tíz olyan személyről (legközelebbi rokoni kapcsolatokat kivéve), akikre számíthatnál, ha nagyobb bajba keverednél, vagy ha valami nagyobb segítségre szorulnál. Lehet sokunk nem tudna felírni ilyen személyeket, mert egyszerűen annyira felszínesek a „barátságaink”. A virtuális világra korlátozódnak legtöbbször.

Észrevettem magamon is. A közösségi oldalakon mindenkivel olyan egyszerű jóban lenni, emaileken, chatten megoldani a kényesebb beszélgetéseket. Mert nem kell a másik szemébe nézni. Meg azért is, mert jó, igaz barátnak lenni kényelmesebb otthon a meleg szobából, mint mondjuk kimenni egyet, meglátogatni a másikat, minőségi időt szánni rá – a lehetőségekhez mérten.

A másik dolog, ami nehézséget okoz korlátozott lényünknek, az az, ha olyan emberekkel kerülünk kapcsolatba, akikkel nem egy súlycsoportba tartozunk.

Ilyenkor frusztráltak leszünk, s vagy azzal védekezünk, hogy támadunk, vagy pedig meghúzódnunk, mintha az egész világ ellenünk lenne. Nem akarunk kilépni a komfortzónánkból, pedig kedves barátaim, ahhoz, hogy kapcsolatban legyünk másokkal, ez a legelső és legfontosabb lépés. Teszek egy lépést a másik felé, hogy majd ő is teheszen felém. Ennyire egyszerű, s mégis olyan bonyolulttá tesszük. Inkább felszínessé.

Legyen minél több belőle, hogy tudjuk kirakni a Féjszibukra, hogy lássák mások, s nekünk meg hízlalja az önbecsülésünket, s mikor majd igazi segítségre ➔

Dicsőítő est a Karneol együttesel

Egyszer, azaz április 12-én, Nagyváradon, volt egy áldott Dicsőítő est a Karneol együttesel. Az alkalmat az EMABISZ szervezte a nagyváradí rogeriuszi ifjúsággal, a rogeriuszi baptista imaházban.

A Karneol egy drágakő neve, amelyet a Jelenések 21:19-20-ban említ a Biblia. E kövecskének szerepe a város falának ékesítése. Az együttes célja is az, hogy Istenre mutasson és őt dicsőítse az emberek előtt. Interneten értesültem erről a programról, és mivel nagyon szeretem a koncerteket, a dicsőítést, szóltam pár tordai fiatalnak, hogy tartsanak velem... Így indultam útnak a tesómmal együtt.

Az alkalom mottója a következő igevers volt: *„De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádói, lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának.”* (Jn 4:23)

A kezdő énekben ezt énekeltük: *„Ébredj én szívem, most Istenem dicsérem. Minden erőmből, és teljes szívemből!”* Nekem is nagy szükségem volt arra, hogy tudatosítsam magamban, hogy Istent dicsérem és őrá koncentráljak és figyeljek a hangjára.

A zenéhez nem sokat értek, ezért méginkább megfigyelem az énekek szövegét, hogy mit is éneklek: igaz-e az én életemre?! Ezért nagyon gyakran szokta Isten megvizsgálni életem az énekek által, vagy éppen megvigasztal és bátorít.

Sokszor feltettem már magamban azt a kérdést, hogy mi az igazi Isten-dicsőítés? Hogyan kell az Atyát imádni? Csak a zenészek és énekesek tudják jól dicsőíteni és magasztalni Istent?

Az énekek alatt is kerestem ezekre a választ, közben egyre jobban éreztem Isten közelségét és jelenlétét és elkezdtem Istennel beszélgetni. Csodálatos dologként tapasztaltam meg azt, hogy Isten kezdett válaszolni kérdéseimre. Az első kérdéseimre Isten válasza az, hogy a dicsőítés egy életstílus, egy életmód. Nem lehet Istent csak a gyülekezetben, istentiszteleten, koncerten vagy akár ifin dicsőíteni. Őt, a hatalmasat, az Urak Urát, Királyok Királyát életünk minden pillanatában kell magasztalni és dicsőíteni.

A következő ének alatt megvizsgálhattam életem.

*„Mindenem Tiéd, az egész életem,
A szívem teljesen átadom neked,
Saját terveim és büszkeségemet
Most lábadozhoz teszem, s új életet
nyerek, Tiéd minden álmom, az életem
mindenem.”*

Nagyon szeretem ezt az éneket. Nem azért, mert az én életemben így van ez, hanem inkább azért, mert nagyon szeretném, hogy így legyen. Sokszor eszembe jut ez az ének munka közben

is, és dúdolgom és tudatosítom magamban azt, hogy Istené kell legyen minden álmom.

Isten a koncert után is bontotta ki előttem a válaszát, és most már ez ének sorai között is olvashatom az engedelmesség szót.

Csak akkor lehet Istené minden álmom, tervem – az életem –, ha engedelmeskedek neki. Azt is tudom, hogy ha kérem őt és törekszem arra, akkor *„Mellettem áll, ő vigyáz rám, kinyújtja karjait jó Atyám. Nem kell félnem, itt van velem, mindig őv és átölel!”*

Nagyon tetszett, hogy együtt imádkoztunk a vezetőikkel együtt. Örültem ennek a lehetőségnek, mert ekkor tudatosult bennem az, hogy Isten szent és nem állhatunk meg akárhogy az ő jelenlétében.

„Azt akarom tehát, hogy a férfiak imádkozzanak minden helyen, tiszta kezeket emelve fel harag és kételkedés nélkül.” (1Tim 2:8)

Ezután vágyom én is, hogy tiszta kezeket tudjak felemelni, amikor imádkozom, vagy éppen Istent dicsőítem. Amíg imádkoztam ezt az éneket énekelték: *„Nem akarsz fűszívvű követőt. Lényem tiéd”* – az egyik kedvenc énekem, amit a Karneol énekel, mert ezt mindennap meg kell harcolnom, hogy az egész szívem a Mesteremé legyen, és én engedelmes követője lehessenek.

Istené legyen a dicsőség ezért a Dicsőítő estért a Karneol együttesel.

BALÁZS ISTVÁN
Torda

⇒ szorulunk, akkor leshetjük, hogy ezek közül valaki megsajnál.

Igazából Jézus Krisztus fantasztikus példa arra, hogyan lehetünk igazán kapcsolatban embertársainkkal. Ő kíváncsi a "hogyan vagy" kérdés válaszára, ő tovább lát annál, akiknek mutatkozunk, és ő az, aki nem hagy cserben, ha nyakig ül az ágyban. Szerette Tamást, a hitetlent, Pétert, az árulót. Szeret engem a sokszor hazugot és makacskodót, s nem hagyott ma-

gamra soha, mert cikin viselkedtem. Időt szánt a barátaira, sőt kész volt meghalni értük. Lenyűgöző. Legyünk olyanok mind ő.

Ez a világ egyre ridegebb, az emberek nem törődnek egymással, nem érdekel senkit a mások sorsa. Túl büszkék, öntelt hólyagok vagyunk.

Változzunk! Lépjünk! Hasonlítsunk Krisztusra!

RUSU SZIDÓNIA Gernyeszeg

Március 11-én Rátonban **Borbély Anna** testvérnőtől búcsúztunk, akit az Úr hosszas szenvedés után, földi életének 87. évében szólított el az élők sorából.

Testvérnőnk, férjével együtt, 2000-ben fogadta el az Úr Jézust személyes megváltójának. Ugyanebben az évben bekerült a rátoni baptista gyülekezetbe csatlakozott. 65 év házasság után, három évet élt özvegységben, mely idő alatt egyetlen leánya és annak férje példaadóan viselték gondját – a betegség ideje alatt is.

Temetésén, a háznál Kiss Zoltán helyi lp. a Mk 14,3-9 alapján magyar nyelven, Basarab Cosmin, pecselyi avatandó lelkipásztor, a 2Kor 5,1-10 alapján, román nyelven hirdette a vigasztalás ígét. A temetőkertben Jankó György diakónus tv. a Jel 20,11-15 alapján szólt a feltámadás reményéről. Imádsággal szolgáltak még Dimény Miklós és Kovács Sándor avatott testvérek. Jelen volt és az alkalomhoz illő szolgálatot végzett a krasznai gyülekezet ének- és zenekara. Az Úr vigasztalja, erősítse és áldja meg a hátra-maradottakat. (K.Z.)

„*Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is él.*” (Jn 11:25) – Április 15-én volt Brassóban **Huluban Etelka** testvérnő temetése, aki 72 évet kapott élete Urától, hogy felkészüljön a vele való találkozásra. Testvérnőnk egészségi állapota hirtelen rosszra fordult, ami arra késztetett bennünket, hogy együttesen az Úrhoz kiáltunk, de az Úr úgy látta jónak, hogy Etelka testvérnőt magához szólítsa. Isten vigasztaló ígét hirdették Borzási Gyula és Deák Zsolt lelkipásztorok, Jn 11 és 1Pt 1:24-25 alapján. Szívünkben hordozzuk testvérnőnk emlékét.

„*Bizony, bizony, mondom néktek: aki hallja az én ígémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van.*” (Jn 5:25) **özv. Berki Erzsébet** testvérnő temetése május 8-án volt Brassóban. 83 évesen szólította magához az Úr, néhány hónapos fokozott szenvedés után. Élete utolsó szakaszában is bizonyosságot tett Krisztusba vetett hitéről és élő reményéről. Isten ígéje tolmácsolva volt Borzási Gyula és Deák Zsolt lelkipásztorok által, Jn 5:24-27 és 2Kor 5:6-10 alapján. Imádkozunk Isten vigasztalásáért. (D.Zs.)

Március 19-én kísértük utolsó útjára **Székely Sándor** testvért, aki 1930. október 7-én született Szilágynagyfaluban. 1947. augusztus 8-án alámerítkezett Perecsenben Weninger András lelkipásztor által, 17 éves korában. 1960. március 23-án feleségül vette Torma Gizellát. Házasságukat Isten öt gyermekkel áldotta meg. Az első tíz napig élt, de utána még született egy lány és három fiú.

A lelki ébredést követően Szilágynagyfaluban többen új életet kezdtek, abbahagyva a kétfelé sántikálást. Sándor testvérünk is újjászületett, és alázatosan szolgált ezután mindazzal, amivel Isten megbízta. Kb. 20 évig volt imaóra vezető, és a gyülekezet bizottságában is tevékenykedett több cikluson keresztül 1975-től kezdve.

2002-ben érte az első, súlyosabb agyvérzés, de Isten még adott neki éveket. Az első agyvérzést még négy újabb

követe, kedves felesége hűséggel, nagy szeretettel és türelemmel ápolta. Az elmúlt év februárjától állandó gondozásra szorult. Már nem tudott imaházba járni, pedig nagyon hűségesen tette azt addig, míg ereje engedte. Nagyon erősen kötődött családjához, szerette őket, és még utolsó napjaiban is név szerint imádkozott mind a négy gyermekéért. Hallgassa meg az Úr, és teljesítse testvérünk kéréseit!

Temetésén Novák Zsolt testvér szólt a vigasztalás ígét a Mk 5: 21- 42 alapján. A temetőkertben, a Zsid 2:9-10 alapján Nagy István helyi lelkipásztor hirdette a feltámadás reményességét. Hálával a szívünkben emlékszünk előrement testvérünkre, és élő reményiségünk van afelől, hogy ismét találkozni fogunk! (N.I.)

Április 2-án kísértük utolsó földi útjára **Sándor Károlyné Kelemen Júlia** testvérnőt, aki 76 évet kapott Istentől ajándékba. Testvérnőnk Kelemen Sámuel lelkipásztornak volt az egyetlen leánya. Sokáig Homoródszentmártonban lakott, és ott szolgált az Urat – harmóniummal kísérte a közös éneklést az imaházban. Majd 52 évesen férjhez ment Sándor Károly testvérhez, és így került el Brassóba, ahol a gyülekezetben otthonra talált.

Halála előtt néhány hónappal került vissza újra Szentmártonba. Az utóbbi hónapokban betegeskedett és így készült fel az Úrral való találkozásra.

A temetési istentiszteleten az ige a Zsid 2:14-18-ból volt hirdetve Kelemen Sándor és Máté Zoltán testvérek által, az élet-összefoglalót Budai Lajos helyi lelkipásztor mondta el. A sírnál Kiss Ottó hétfalusi lelkipásztor testvér szólt a 2Kor 5:1-10-ből. A székelyföldi fűvőszekar zenével szolgált. Az Úr Jézus vigasztalja a gyászolókat. (B.L.D)

Gertyenyesen február 24-én vettünk búcsút, hitünk szerint csak egy időre, a sokunk által ismert és szeretett **Szűcs Etelkától** (86). Emlékét szívünkben hordozni fogjuk. Hisszük, hogy sokrétű fáradozásáért méltó jutalmat kap menyeyei Urától, akit hűséggel szolgált élete végéig. A gyászistentiszteleten ígével szolgált Simon András aradi lp., Bálint Pál ny. lp., Szűcs István lp., és Boros Róbert temesvári lp. Az énekszolgálatot a nagy Szűcs család néhány tagja, valamint aradi testvérek végezték.

A nekrológot az egyik unoka olvasta fel, melyből megtudhattuk, hogy már fiatal korától látogatta a baptista gyülekezet ifjúsági alkalmait, és amikor megszólította az Úr 18 éves korában, édesanyjával együtt 1945-ben alámerítkezett. Ezt követően tagja lett a paptamási baptista gyülekezetnek. A gertyenyesi zenekar szolgálati körútja folytán, megismerkedett Szűcs Jánossal, akivel 1950 július 5-én házasságot köt, majd Gertyenyesen családot alapítanak...

Az elmúlt év őszén rohamosan romló egészsége folytán januárban kórházba került, ahonnan rövid szenvedés után Isten a mennyei hazába szólította. Nem szűnt meg családja minden tagjáért név szerint, napi rendszerességgel imádkozni, egészségi jólétükért, jövőjükért, és lelkükért.

Édesanyánk, nagymamánk és dédnagymamánk életének és szolgálatának bizonyágtevését fogalmazzuk meg a 37. Zsoltár 25. igéversével: „*Gyermek voltam, meg is öregedtem, de nem láttam, hogy elhagyatottá lett az igaz, sem azt, hogy gyermeke koldussá vált.*” (B. R.)

Ray MacAnanny testvérünk, barátunk, jótevőnk az örök hazába költözött... 2000. februárjában Robert Smith testvérem a vasárnapi iskolában azt mondta nekem, hogy az év május elején ő, és barátja Ray, egy misszióútra mennek Szentpétervárra, és a hó végén Lembergbe. És hol lesznek kérdeztem? Még nem tudják, volt a válasz. Erre én minden erőmet beletettem, hogy rábeszéljem őket, jöjjenek velem Erdélybe. Végül beleegyeztek.

Ray MacAnanny szegény fiú volt, árvaházban nevelkedett fel. 16 éves korában tért meg. Az volt a vágya, hogy misszionárius legyen, de ehhez vagy pénz, vagy támogatás kell. Úgy döntött, hogy feliratkozik az amerikai tengerészethez. Azért tette ezt, hogy leszerelése után, az innen jövő nyugdíjára támaszkodva tudjon majd menni a misszióba. A tengerészetenél a feladata a híradás technika volt.

20 éves korában megnősült, felesége ugyanabban az árvaházban nőtt fel. Újabb húsz év után, amikor az ötödik gyerekük megszületett rájött, hogy a tengerészeti fizetés nem elég. Hogy helyzetüket segítse, beállt egy személygépkocsi kereskedésbe elárúsítónak részidőben. Itt olyan sikeres volt, hogy többet tudott eladni, mint azok akik teljes idejű munkában dolgoztak. Miután a hatodik gyerekük is megszületett, otthagyták a tengerészetet, és hamarosan a

vállalat vezetője lett. Röviden utána megvette a vállalatot, amit egyre nagyobbra fejlesztett.

Mint egy nagy vállalat tulajdonosa jómódú ember lett. De gazdagságát nem a saját élvezeteire fordította, hanem a missziók támogatására. Soha sem ment el a missziómezőre, de sok sok missziót és misszionáriust támogatott.

Utazása Erdélybe egy áldás lett. Itt volt amikor testvéreink a Kápolnát építették a Hargita táborban. Láta azoknak odaadó munkáját, és megértette, hogy testvéreink szeretetet, munkát, lelkesedést tudnak adni, de pénzt nem. Ettől fogva nagylelkű támogatója lett az erdélyi misszionáriusoknak. A székelyföldön amerre id. Veress Ernő gyülekezeteket plántált ott ő mindenütt belépett nagy támogatással az imaház építésére (Csíkszereda, Székelyudvarhely, Székelykeresztúr, Gyergyószentmiklós). Amikor például elakadt a székelyudvarhelyi imaház építése pénz hiányában, ő rögtön megadta a szükséges összeget, és az építkezés folytatódhatott. Segítsége elhatolt máshová is. Kárpátján lehetővé tette egy hatalmas ingatlan megvételét, amely egy átalakítás után missziós ház lett. Ezenkívül imaház helyiségek megvételét, építését és gyerek táborozásokat támogatott. Ezen segítségét folytatta mindaddig, amíg Urunk 2012 májusában hazahívta.

Hálásak vagyunk az Úrnak, hogy a messze földről ilyen szerető testvért és barátot adott amely által misszióink fejlődését Erdély országában, különösen a Székelyföldön lényegesen elősegítette. Adja az Úr hogy még sokan kövessék a példáját! **(Dr. Steiner István, USA)**

Hirdetés: Egyházzenei tanfolyam az újpesti imaházban

A Magyarországi Baptista Egyház szervezésében Budapesten, az újpesti imaházban, nyaranta Egyházzenei Tanfolyamot tartanak, amelyre gyakran érkeznek Erdélyből is zenei szolgálatra készülő testvérek, többnyire fiatalok. Az alábbiakban Kovács István szervező leveléből tesszük közzé a legfontosabb információkat.

Kedves Testvéreim! Szeretettel hívjuk az érdeklődőket a 2014. évi nyári Egyházzenei Tanfolyamra *június 23-tól július 5-ig* az Újpesti Baptista Imaházba.

Az idén folytatjuk az eddigi kóruskarvezetés, ének, harmónium, orgona, gitár tanszakokat. A regisztrálás, meghallgatás, csoportbeosztás június 23-án, hétfőn reggel 9-től du. 3-ig történik. Az este 6 órakor kezdődő megnyitó istentisztelet keretében hangversenyünk lesz. Az oktatási foglalkozások június 24-én, kedden reggel 8.30-kor kezdődnek.

Részvételi díj: 21.000 Ft, az ebéd egy napra: 900 Ft (megrendelhető), a vacsora díjmentes.

A tanfolyami munka és az ellátás megszervezése miatt a jelentkezéseket június 10-ig várjuk Kovács István

címeire: 1162 Budapest, Timur u. 79. **istkov@freemail.hu**

Tel: **(06-1) 4090520** (este).

Információk és jelentkezési űrlapok a www.baptist.hu internet címen, a hírek és letöltések rovatban is megtalálhatók.

Kérjük, hogy a szállást rokonoknál, vagy ismerősöknél oldják meg.

A kedves szülők felelősségérzetére apellálva azt is kérjük, hogy 14 év alatti gyermekeket ne küldjenek a tanfolyamra, mert a nagyvárosi közlekedés számukra még veszélyes lehet. Az alsó korhatár 14 év.

A tanfolyam helye: Baptista Imaház, Budapest IV. ker. (Újpest) Kassai u. 26.

Az imaház megközelítési lehetőségei: a Keleti pu-tól a 30-as busszal Újpest-városközpontig, vagy a Nyu-

gati pu-tól a 3-as (kék) metróval Újpest-városközpontig (végállomás), vagy a Déli pu-tól a 2-es (piros) metróval a Deák térig, majd átszállva a 3-as (kék) metróval Újpest-városközpontig (végállomás). A metróvégállomásnál levő ABC áruház mögötti parkolón áthaladva található meg az imaház.

Hozzunk magunkkal:

Bibliát, Baptista gyülekezeti énekeskönyvet, a harmónisták a Gyülekezeti Harmóniumjáték I. kötetét, az orgonisták a Gyülekezeti Orgonajáték II. kötetét, a karvezetők az Evangéliumi Vegyeskarokat, az Énekeljünk az Úrnak és az Evangéliumi Karénekek c. gyűjteményt.

Szeretettel várjuk az érdeklődőket, testvéri üdvözléssel:

A TANFOLYAM VEZETŐSÉGE

Szeretet - kiadja a Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Dr. Simon József. *Felelős szerkesztő:* Veress Efraim. *Szerkesztő-tördelőszerkesztő:* Szilágyi László.

410050 ORADEA, Str.: Gen. H. M. Berthelot 5, ROMANIA. E-baptifon: **0735 500 009**, e-mail: szeretettlap@gmail.com

A lap internetes változata a következő címen olvasható: www.magyarbaptista.com

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Nyomtatás: Imprimeria de Vest, Oradea. A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605

Otthon vagyok!

2013. március 18., este fél hét

2014. március 18., 20:48

Miért ne írhatnék a magam szemszögéből? Egy évvel ezelőtt, ilyenkor lángokban állt a házunk, a családi ház, az én házam.

Édesapám megégett. Édesanyám jobban aggódik gyermekeiért, mint valaha. Egyik öcsém sokkal ingerültebb, mint volt. Másik nagyon ragaszkodó lett. Egyik húgom krónikus hisztériás lett, a másik meg nem mer egyedül elaludni.

... Álmaikban újra és újra átélték a tragédiát. Ők, akik látták a hat méteres lángokat, és akik kimenekültek az ablakon.

... Hogy is mondjam: elvesztettünk mindent, ami látható volt. (Első gondolatom a holmijaim iránt-mégis csak fel kellett volna vinni a koleszba a fekete farmerem, azt úgy szerettem.)

Otthon kellett volna lennem. Eloltottam volna a tüzet, úgy érzem nekem sikerülhetett volna. Én nem éreztem az arcomon a forróságot, nem éreztem az egyetlen fiúbarbim gumiszagát. Én csak telefonáltam: „Anya, tényleg leégett?” „Le.”

... Pár napig még nem mentem haza. Minek meg hova? Foglaltam az úgy is kevés helyet?

Fent nem meséltem a sztorit senkinek. A szobatársaim tudták csak, cukik voltak, együtt néztük a facebookon a képeket a házról... és próbáltuk elviccelni a dolgot.

... Szerda. Szokás szerint első óra pótóra, éppen egy újabb javító-ellenőrző kísérletmenet ügködtem, csak hárman voltunk a teremben. S ekkor megszólal a tanárnő: „Sára! Ha bármi kell, én szívesen segítek. És ezt nem csak úgy mondom, még téglákat is pakolok.”

Szíven ütött. Tudtam, hogy őszintén mondja, ő nem szokott dolgokat csak úgy odamondani. ...Velem így kezdődött a repülés a csodaszőnyegen.

... Aztán már jöttek sorban az emberek.

Nyúl Zoltán vajdasági lelképásztor családjával – új házuk előtt.

„Tényleg, komolyan, igaz??? De durva”, és hasonló, plusz: „Ha szeretnél beszélni róla...” (szomorú nézéssel megspékelve). Az osztályom nem sírt, nem veregették meg a vállaim (Hál’ Istennek), úgy kezelték az esetet, mintha befestettem volna a hajam, de azért tudtam, hogy együtt-éreznek velem és nagyon hálás voltam azért, hogy az osztály falain belül nem vagyok a szegééééény Saaaári, hanem Sára vagyok, a 4/s-es, az az igazi, aki azelőtt is voltam... nem lettem jobb röplabdás és nem is írtam rosszabb magyar dolgozatokat sem.

... Csütörtök. Megérett bennem a menni vágyás. Nem volt már maradásom Szabadkán, a félhármass busszal ‘haza’-gurultam. Gyermekkorom színterén egy ázott szemétkupac pislogott rám. Nem volt összefirkált fal, vagy első születinapra kapott étkezés. Egy-két félíg égett könyv még meleg volt és megláttam a vízes-kormos pizsamám foszlányait, amiben már többet nem alszok.

És segitettem a romokat eltakarítani, és félreálltam, ha megtelt a kocsí szeméttel. És nem sírtam, csak dobáltam azt, ami a kezem elé került.

... Nyolc házzal odébb, megtöltöttük nagy-

api házát: magunkkal, meg a dobozokkal, zsákokkal, konzervekkel meg minden egyébvel, amit hozott valaki ismeretlen, vagy ismerős.

A telefon nem szűnt meg csörögni.

Este volt, hogy négyen bújtunk egy ágyba, vagy a „többlet” átment a nagybácsiékhoz éjszakára.

A hűtő tele, a kamra tele, minden minden-fele, csak találj egy cipőt, amibe holnap Samu iskolába mehet. Egy-két óra és lett. Az emberek jöttek és hozták amilyük volt. Volt aki papucsot, volt aki tojást, volt aki a húsvéti sonkát, volt aki szappant, volt aki ebédet, volt aki paprika konzervet, volt aki a kedvenc könyvét – jöttek adni.

Nekem nehéz volt, hogy rászorultunk mások jóakarására, idejére, éléskamrájára, pénztárcájára. Nem volt könnyű, de mikor úgy döntöttem a hamuban hagyom a büszkeségemet, már élhetőbb volt.

... Persze az empátia sokat tett! Felöltöztetett, megettetett, cserepet, ablakot, téglát adott – meg esélyt az új házra.

De a békét Isten adta – meg én hiszem, hogy az emberek tettei készségét is!

... Az új ház áll. Szép, gyönyörű, meg van egy fehér fotelom, meg egy kockás ingem, amit nagyon szeretek. Van egy közös szobám a nővéremmel, és én választottam a csempét a fürdőszobába.

Vannak bútoraink – egyik csak a miénk, másik másé is volt. Én hálás vagyok mindegyikért.

... Hálás vagyok azért, hogy vannak emberek, akik hajlandóak voltak áldozatot hozni egy olyan dologért, amiből nekik semmi hasznuk nem származott, és el tudták volna költeni magukra is azt a pénzt, vagy megsüthették volna maguknak azt a kacsát ... de nem tették. És így van egy hely, ahol azt mondhatom: Otthon vagyok.

NYÚL SÁRA

ARANYMENYEGZŐ

BELÉNYES – Mindenért Urunk, Téged illet a dicsősség, mert mindedig megsegítettél – hangzott a szülők, **id.Törös-Víg János** és **Teréz**, valamint gyermekeik szájából március 23-án, amikor a család apraja és nagyja a belényesi gyülekezetben mondott köszönetet Istennek az 50 év házasságért. „És szenteljétek meg az 50-ik esztendő, és hirdessetek szabadságot a földön” (3 Móz 25, 10), idézte édesapánk hálát adva Istennek, hogy fel szabadult, neheztelésektől mentes szívvel ünnepelhet.

Mi a hosszú, boldog házasság titka? Ha valami elromlik, nem kell kidobni, vegyük a fáradságot és javítsuk meg –

mondta édesanyánk, majd a gyermekek vallották meg, hogy minden csak kegyelem.

Urunk ne vond meg tőlünk ezt a kegyelmet és fogadd hálánkat mindenért. (ifj. Törös-Víg János)